

Neviditelní hrdinové mezi námi:

Mé introvertní já

Alena seděla u pozvánky na své narozeniny. Neustále opravovala font písmen, doufala, že brzy najde správný typ. Celá tahle záležitost pozvánek a hlasitých oslav se jí příčila, ale pokud chtěla ve světě svých extrovertních přátel přežít bez nálepky „divná šprtka“ musela se tradici přizpůsobit. Klik. Opět změnila font. Tentokrát byla písmena vyvedena psacím písmem plným kudrlinek.

„Ach, jo.“

„Copak, zlato?“ ozve se její máma ode dveří.

„Mami, musím pracovat. Samo se to nedodělá.“ snaží se ji odbít.

„Zlato, večere je hotová.“ Jemně ji pohladí po zcuchaných plavých vlasech. „Už si je pořádně učeš. A přijď ke stolu. Hned.“

Pak vyrazí pryč. Rozzuřeně si odfrkne, chce si i nahlas postěžovat, ale čeká na cvaknutí dveří.

„Aleno, já ti pomůžu. Ale teď pojď ke stolu.“ Znovu se neubrání hlasitému povzdechu. Vstane a produpe si cestu do kuchyně. Dvěmi netřiská, ví, jak to v tátově přítomnosti, může dopadnout. Brzy večer se s mámou vrátí zpět do pokoje a pozvánku dokončí. Není dokonalá, ale ví, že nic dalšího už prostě udělat nemůže.

Přátelé se řinuli ze dveří a s úsměvem ji zdravili, s některými se i objala. Objekt, další společenská konexe, kterou Alena neměla v lásce. Pouze s pár lidmi v životě měla dost silné pouto na to, aby jí nevadilo je obejmout. Bohužel však nezbyvalo nic jiného než se přizpůsobit a vytrvat. Nepromarnit šanci mít přátele. Nebýt tichým podivínem, stojícím v koutě.

Její oslava je rušná. Únava, která ji celý den pohlcuje se začíná podobat slabé migréně. Zvyk, pohybovat se mezi tolika lidmi nabitých energií, ji vyčerpával i v obvyklém denním měřítku, ale dnes se únava hromadila a neměla prostor k úniku.

Zhasnutá světla. Jemně planoucí plamínky svíček. Bolest hlavy. Sfouknutí. Vyčerpání. Zlatá patnáctka se na dortu zatřpytí stejnou barvou jako její vlasy. Praskne další balónek. Všichni mluví a mluví. Dohadují se, co bude první. Krájení dortu nebo předávání dárků?

Hlubokými nádechy se snaží vzpamatovat. Nepřestat se usmívat na všechny přítomné, nezačít křičet „ať už proboha mlčí“, nevyčíst jim celé tohle směšné divadlo. To je její mantra. Stále stejná, zůstávající pevnou a klidnou oporou ve světě chaosu.

Nevydrží to. Cítí, jak se stěny jejího sebeovládání bortí.

Uteče.

Jakmile zavře dveře koupelny, sjede po nich na podlahu a opře se. Zavře oči. Tma jí pomáhala v koncentraci a třídění informací zvenčí. Pár nádechů však dnes nestačilo na napravení škod. Její vnitřní já bylo vyčerpané. Tep ve spáncích pouze zdůrazňoval, že potřebuje načerpat novou sílu. V tichu a samotě.

Podívala se na hodinky. Stačilo by pár dalších okamžiků a začali by se vyptávat. Nechtěla nic vysvětlovat, zvlášť ne svou situaci.

Vstane a upraví se. Vždy doufala, že se její povaha změní, že nebude muset před nikým předstírat. Zahledí se do zdi. Ale dokud se tak nestane vydrží. Bude dost silná na radosti s kamarády i nenucené rozhovory. A až vše pomine, vrátí se zpět do svého tichého království. S tím na mysli Alena zatáhla za kliku.